

تجمع اعضای انجمن اسلامی و ادوار دانشگاههای تهران در اعتراض به سرکوب دانشجویی
سلام دمکرات

یکشنبه ۴ نوامبر ۲۰۰۷, بوسیله ی اردوان

منابع خبری سلام دمکرات از دانشگاه تهران گزارش می دهند که جمعی از دانشجویان دانشگاه های تهران که قریب به اتفاق از اعضای انجمن اسلامی و دانشجویان سابق (ادوار) بودند ، حدود ساعت ۱۲ ظهر امروز ، یکشنبه ۱۳/۸/۱۳۸۶ ، در مقابل دانشکده ی مدیریت دانشگاه تهران و برای اعتراض به سرکوب و بازداشت دانشجویان دست به تجمع زدند.

این منابع گزارش می دهند که کلیه ی سخنرانان این تجمع از دانشجویان لیبرال و "دمکراسی خواه" بوده و تعداد شرکت کنندگان به ۳۵ تا ۵۰ نفر می رسید. (عکس ها از خبرنگار امیر کبیر می باشد)

طبق گزارش های "خبرنامه امیر کبیر" اسامی سخنگویان این مراسم عبارت بود از: فرید هاشمی، از دانشجویان دموکراسی خواه دانشگاه تهران، مجید دری، عضو انجمن اسلامی دانشگاه علامه، فرناز معیریان، از دانشجویان دانشکده اقتصاد دانشگاه علامه، البیر زاهدی، از فعالین دانشجویی دانشگاه تهران، مجتبی بیات، دبیر سابق انجمن اسلامی دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه تهران.

طبق این گزارش شعارهای این تجمع را "دانشگاه پادگان تعطیل باید گردد"، "دانشجوی زندانی آزاد باید گردد"، "دانشجو می میرد، ذلت نمی پذیرد" و "مرگ بر استبداد" تشکیل داده و سرود های "ای ایران" و "یار دبستانی" نیز خوانده شده است.

گزارشگر سلام دمکرات که خود از فعالان چپ دانشگاه تهران می باشد، علت برخورد سرد و غیر فعال دانشجویان را به این مراسم " دیدگاه فرصت طلبانه برگزار کنندگان این تجمع " اعلام داشته و اضافه کرد که: " ایدئولوژی خود - محوری لیبرالی حاکم بر دفتر تحکیم وحدت و انجمن های اسلامی وابسته به آن، مردم و جنبش های اجتماعی را بمثابة ی ابزاری برای پیشبرد مقاصد سیاسی خود دانسته و هرگز نمی تواند مشکلات اقشار مردمی را درک کرده و با طرح شعارهای متناسب با آن، توده های مردمی برای برداشتن موانع رسیدن به اهدافشان همراهی کند. در جنبش دانشجویی نیز این اصل صادق است. اکثریت دانشجویان در حال حاضر به منافع خود واقف نبوده و ارتباط مشکلات صنفی خود را با نظم حاکم درک نمی کنند. در چنین شرایطی فعالان سیاسی دانشجویی می بایست با شرکت در مبارزه جاری دانشجویان با ایشان ارتباط برقرار کرده و در طی یک کار مستمر و مداوم این ارتباطات پنهان را برایشان آشکار سازند. تنها در چنین حالتی است که می توان از یک جنبش دانشجویی فراگیر و گسترده بهره برد. اما فعالان لیبرال که عمدتاً استراتژی و تاکتیک شان از طرف رهبران جدا از اقشار مردمی و حتا دور از ایران دیکته می شود و تنها به دنبال کشیدن مردم به راه های رفرمیستی از قبیل شرکت در انتخابات و حمایت از رهبران و نمایندگان فکری شان می باشند و به مشکلات روزمره و مبارزه طبقاتی جاری از جامعه بی تفاوتند، هرگز نخواهند توانست چنین پیوند ارگانیکی بین خود و مردم بوجود آورند."

